

ни е предложена; и която държимъ като шкоръ (корабленно желѣзо) твърдъ, и здравъ на нашата дѣша, който достига даже до вѣтрѣшната частъ на завѣсата, гдѣто заради насъ е възлезлъ Христосъ като нашъ предтеча. (1) О непостижна величина на Божитѣ благодѣаніа! О превисоки на нашето естество величіа!

Из ако и да е възлѣзлъ отъ земята на небето Божественный нашъ Отецъ, и учитель, той ни не остави сираци. Когато Тезвита-нинътъ Иліа съ възнеслъ съ огненна Колесница, той за да утѣши ученика си Елисеа, оставилъ мѣ кожуюха си: подобно, като съ възнесе челоуѣколюбивый Господь оставя ни за утѣшеніе одѣаніето на Божеството си, което одѣаніе е възпріелъ, когато е станлъ челоуѣкъ, сирѣчь превлаженната си плътъ въ страшното таинство на Божественната Евхарістіа, за да бѣде неразлученъ отъ насъ, и за това ни утѣшава, и дѣла ни: „азъ съмъ съ васъ въ сичкыты дни до скончаніе вѣка.“

Безсмъртныи женише на нашиты дѣши, отъ тамо отъ десната страна на Бога, гдѣто днесъ си сѣднлъ царь на вѣковеты, проводи ни отеческото обѣтованіе, святаго Дѣха, който е нерѣшимата свързка на любовь-та, та да бѣдемъ нераздѣлны отъ тебе, и да съ сподобимъ на земята да съ причащавамы достойно отъ пречистото ти тѣло, и кръвъ, и да бѣдемъ вынагы причастници на Божественната ти благодать; а на небето да приемамы блаженното ти лице, и да бѣдемъ вынагы причастници на вѣчната ти слава. Аминь.

[1] . Исход. 19.